

brief

JORGOS DALMAN

Mijn beste J.W.,

In antwoord op je schrijven het volgende:

Je zegt de rat te vrezen. Helden van griezelfilms en van puberale masturbatiefantasieën.

Maar vrees de rat niet. Dat ratten mensen verslinden is voor-
namelijk een feit binnen de fictie. De Rattenkoning, gelijk
het wolvenjong, bestaat wel maar is slechts een mens – een
mens zoals jij en ik.

Al wat gezegd wordt over de rat, in negatieve, soms haast
mythologische zin, wordt bedacht op plaatsen en in landen
die jij en ik ook nimmer zullen bezoeken.

Nee, natuurlijk niet.

Ratten zijn schuw. Geheel anders dan muizen. Dat zijn de
echte boosdoeners. Ze rennen achter de muren langs en
onder vloeren, zij vreten zich een hol in het brood en sterven
er voor hun eigen gerief. Denk aan de Lemming, deze woel-
muis uit Oost-Europa die zonder aantoonbare ethiek de drift
krijgt zich op pelgrimstocht te begeven naar het einde van
het landschap om dan, met duizenden soortgenoten tegelijk,
zich in zee te storten! (Niemand wil weten waarom. Het zou
uiteraard teveel kunnen zeggen over onszelf.)

Deze suïcidale tendens maakt zich van alle muissoorten
meester. Muizen komen van buitenaf,
zij infiltreren het hout-
werk en sterven. En
wanneer zij gestorven
zijn verspreiden zij

d.m.v. speciale klieren
een ziekelijke zoete rot-
tingsgeur. Het is een geur
die haast tastbaar is en eenmaal geroken vergeet
je hem nooit meer. De geur hecht zich aan je en drijft je
langzaam maar zeker tot krankzinnigheid. Dit gebeurt vooral
's nachts, wanneer je slaapt.

Ik word nagejaagd door muizen, in dromen en in het echte
leven – al kun je je afvragen welke toestand (slapen of
waken) nu echt is en welke een illusie. In de droom zijn hun
zwarte poppenoogjes niet veel groter en de rillingen die over
hun ruggetjes lopen, niet veel onwaarschijnlijker. Het is een
gruwel, te beseffen dat waar je ook gaat of staat, je je altijd
binnen een straal van enkele meters van een muizennest
bevindt.

Ik leer het vak van Moeder Mozes en de Mausoleum twee-
ling. De werkplaats heet 'De Werkplaats'. Opdrachten komen
voornamelijk van kleine winkels, cadeaushops en een enkele
keer van particulieren. Alles ademt zaagsel, nerf en vezels.
De muren hangen vol gereedschap, blokschaven, kapzagen,
handboren, winkelhaken in diverse maten, schroeven-
draaiers, voorhamers, klauwhamers en rub-
beren hamers. Daarnaast staan kasten
met oneindige veel laden vol bouten,
moeren, spijkers, draadnagels, duim-
stokken en hele grossen timmerman-
spotloden, van die vierkante, die je
niet in de gewone elektrische punten-

slijper kan steken maar die je moet scherp met een beitel. Uit een paar kleine speakers in het plafond komt muziek gedwarrel, elk heel uur afgewisseld door het nieuws. Veel kan je er toch niet van verstaan, want veelal draaien de machines op volle toeren. We werken deze week aan een paar hobbelpaarden voor Mr. Moto's Art Show. Gewone hobbelpaarden, maar dan met de gebogen voetstukken ondersteboven gemonteerd. Mr. Moto vind dat kennelijk kunst. Wat kan ons het schelen. U vraagt, wij draaien. Dus staat Linderman te frasen, Matt staat aan

de cirkelzaag en doen de Mausoleum jongens het fijne schuurwerk. Ik ben belast met het chippen en vijlen van de losse onderdelen.

Moeder Mozes loopt rond in de werkplaats, neemt van tijd tot tijd een stuk hout in haar handen en bekijkt het aandachtig. Goed of fout, recht of scheef, haar gezicht blijft deadpan

•as ever. Als Moeder Mozes niet op de vloer is, zit ze op kantoor aan de telefoon voor ellenlange zinloze gesprekken of gebogen boven stapels administratie. Wat ik maar wil zeggen, de Onzichtbare, de Muizenwezens, maken bedjes van de houtkrullen die op de grond liggen, verstopt achter de grote kasten, ver weg onder de werkbanken, of buiten onder de regengoot.

In het weekend duik ik vaak in het water achter de oude staalfabriek. Ik zwem een paar baantjes, zit langs de waterkant in het gras of op de oude berkenstronk. Eén keer vond ik een muizenlichaampje in het riet. Het zat met zijn nekje

vast in een oude stropersklem. Ik heb het met klem en al uit het water gevist en aan een boom gehangen.

Wij stammen niet af van de muis. Wel zijn wij, met enige fantasie, cartooneske mutanten te noemen.

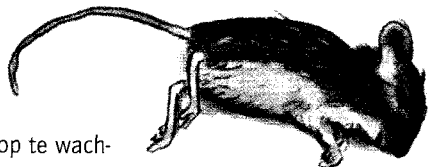
Vorig jaar: Ik liep over het talud nabij het spoor en wilde naar het rangeerterrein lopen om de goederentrein van acht uur voorbij te zien rijden. Er hing een geur rond van roest en grind. Vlakbij de brug, die met al die graffiti, zat een meisje onder de struik. Ze riep me. Toen ik haar genaderd was trok ze me bij mijn handen omlaag. Ik ging naast haar zitten. Ze zei 'Hoi', en wees naar mijn pet. 'Waarom heb jij die pet op?' vroeg ze. En toen zei ze: 'Hij staat wel stoer bij je T-shirt.' Ze had bolle wangen, droeg een ruitjesblouse en had sproeten op haar gezicht en op haar ontblote onderarmen. 'Hoe heet je?' vroeg ze. Ik zei mijn naam. Ze herhaalde die en smakte met haar lippen. Ze keek om zich heen of ze iets of iemand verwachtte. 'Weet je wat neuken is?' vroeg ze toen. 'Zullen we hier neuken? Als je het met me doet mag je sigaretten voor me kopen.' Ik zei dat ik geen sigaretten voor haar zou kopen. Toen boog ze zich plotseling naar voren en kuste me. Ik proefde een lauwe, bittere smaak. Daarop begon het meisje afzichtelijk te grijnzen en zag ik dat ze op een dode muis kauwde.

's Nachts lig ik wakker en luister ik naar hun getrippel. Ze glippen langs de bedspijlen omhoog en kruipen tussen het matras en de ijzeren veringen. Daar wachten ze tot ik ga verliggen en ze langzaam vermaald worden. Nog steeds heb ik niet onder mijn matras gekeken. Ik zal ze dat plezier niet gunnen.

J.W., wat ons doodt, is ons geheim.

Traditioneel muizengif is de boosdoener, immers zitten ze daar achter het pleister-

werk met nesten vol op te wachten. Zij schransen het gif naar binnen en keren de volgende dag terug om meer. Verrukt vreten ze zich vol met het meest agressieve spul dat je ze voorzet en teren weg. De grootste tegenzet die de mens heeft kunnen doen is het soort gif verspreiden dat een muis van binnen doet uitdrogen zonder dat het vlees daarbij in ontbinding overgaat. De klier-functies raken verstoord en de bedwelmende rottingsgeur blijft achterwege. Spoedig zullen muizen echter ook hiervoor immuun raken. Het kan voorkomen dat geen gif het pad van de dolende muis kruist. Wellicht dat de voorraad is uitgeput. Of de mens in kwestie heeft door dat de dood geen uitkomst brengt doch slechts zaligmaking. Dit euvel kan de doodsdrang echter geenszins stremmen - integendeel. In zo'n geval aarzelen muizen niet om er één van hun eigen soort dood te bijten. (Ook bij muizen heerst een pikorde!) Een muizenmoeder die haar eigen kroost doodbijt is geen uitzondering.

Echter niet alleen de mens is het slachtoffer van deze wezens. Zoals je weet beschikken veel zoogdieren de mogelijkheid hoge tonen te produceren, hoger dan voor het menselijk oor vatbaar is. Deze toon wordt veelvuldig gebruikt om het weer te beïnvloeden. Wanneer het te lang regent, slaken de beesten kreten om de wolken te doen versnipperen. 'Men' verscheurt de lucht a.h.w.. De wolken drijven uiteen en lossen op. Een bijkomend effect van een dergelijke massale ouverture is dat in huis hele kleine beschadigingen kunnen ontstaan. De hoge tonen kunnen haarscheuren veroorzaken bij de plinten en het behang kan langzaam los gaan zitten. Maar ook elektromotoren die niet goed geïsoleerd zijn, stereoapparaten en televisies kunnen hierdoor beschadigd raken. Kabeltjes gaan lossen, rozetjes raken op

drift. Dat soort dingen.

Muizen evolueren en hun zgn. primitieve overkomen is hun dekmantel. Spoedig zullen zij leren de hoge tonen te gebruiken tegen de mens zelf. De juiste hertz en langzaam zullen onze hersenen tot pulp en moes gezongen worden. (Zwijg maar over wat de kregen met onze ogen uit zullen halen.) Dit alles ook weer vooral 's nachts.

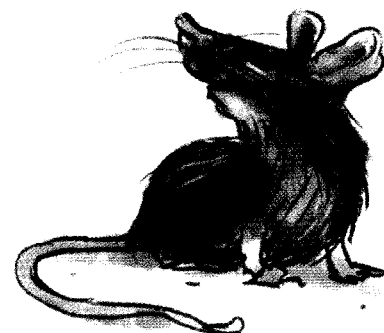
Eén ding nog: van een ongeluk ergens in het

Noorden des lands. Een meisje van zes had van haar moeder een witte muis gekregen voor haar verjaardag. Toen ze het beestje wilde knuffelen hield ze het lieve ding net iets te dicht bij haar ogen. Muizentanden zijn zo wit.

O, ja. Morgen komt tante Katie langs. Zij heeft een Siamese kater die zij Mickey Mouse noemt. Geloof je dat?

Dit is je verzekerd, van Yorrick.

Illustraties: Demian.